

een genot vol afwisseling, en dat doet voor mij de deur dicht, ik heb haar noodig als model, en zij wil op geen andere manier voor mij zitten.

„En daaraan wil je dit kind opofferen?”

„Opofferen? Integendeel, ik wil haar redden uit haar omgang en ellendige omgeving!”

„Men trouwt uit liefde, uit convenance, zooals je wilt, maar niet uit philanthropie of uit kunstzin. Ten minste dat deed men in mijn tijd niet, maar de wereld is in de twaalf jaar dat ik er uit ben zoo veranderd, dat ik er niets meer van begrijp. 't Is mij te hoog, veel te hoog, maar wat niet veranderd is, dat zijn de rechten van elke menschenziel en ik geloof dat je mooi op weg bent die van Rose Marie te verkorten. Vertel me alles!”

„Er is niets te vertellen oom, ik kon niet voort met mijn werk. Dat gezichtje van Rose Marie vervolgde mij overal, ik kon 't niet vasthouden op mijn papier, ik heb nu juist een onderwerp in 't hoofd, zoo echt typisch, „Rosa Marina” wilde ik het noemen, een zeegezicht, zee en vrouw moeten de zelfde stemming opwekken. Iets nieuws, iets zeer oorspronkelijks, beiden moeten vibreeren, of men haar aanziet of de zee, dat moet identiek zijn. Van beiden gaat licht uit! O 't is zoo vreemd, zoo origineel. Ik ben zeker 't zal lukken en 't zal een knap werk worden! maar ik had haar noodig om te poseeren, en ik kon haar niet krijgen hoeveel ik ook bood. Zij wou niet voor model spelen, zeide zij!”

„Flink, ferm! Dat had ik juist van haar gedacht!” sprak de dokter met een tevreden glimlach.

„En ik werd radeloos! 't Werk wou niet vlotten en toen kwam 't in eens bij mij op. Waarom zou ik haar niet trouwen? 't Is in het belang mijner kunst. Zij is een meisje als elk ander, maar voor mij schatten waard, want nooit zag ik zulk een physionomie beter in staat om alle sentimenten en sensaties uit te drukken.”

„En daarvoor trouw je, 't is schandelijk!”

„Maar oom!”

„Ja zeker, en heeft zij je lief?”

„Dat heb ik haar niet gevraagd.”

„Dan zeg ik je dat het een dubbel schandaal is, als je haar moreel dwingt je te trouwen om uit haar omgeving verlost te raken.”

„Is dat geen goede zijde, oom? Zij komt er uit ten minste.”

„En wat zijn je plannen? Hoe wil je haar behandelen.”

„Wel oom! Heel goed! Ik ben niet in staat een vlieg kwaad te doen, en ik zal haar een prettig leven bezorgen. Wij zullen ergens gaan wonen, waar 't voor mijn studiën 't geschikste is; ik denk, zoo lang ik met Rosa Marina bezig ben aan zee en later misschien in Laren of zoo iets. Ik hoop maar dat mama spoedig haar toestemming geeft, dan kunnen wij spoedig trouwen.

„Maar het kind moet zich toch een weinig kunnen vinden in haar nieuwen kring. Je moet haar onder menschen brengen en wat laten leeren.”

„Dat hoeft niet oom! Ik wil haar niet geleerder of beschaafder hebben. Zij